

HI ETS O NO HI ETS, NATÀLIA?

L'hi havia vista i no hi era; l'hi veig encara però el cor em diu que no hi és. El paravent, amb garotes i estrelles de mar pintades, és davant meu, allargat a l'infinit, amb centenars de bastidors on ella es muda i s'amaga, o s'exilia—cep de tardor, cel vermell, vetes i estrats de negres torbadors, canya d'estiu dreta, i sibil·lina en el cant, arbre de pluja amb perles als turmells, falguera amb polsim d'alba i boira a les mans. ¿Hi ets o no hi ets? ¿És que envernisses els armaris on amagues perruques de mig temps? ¿Poleixes arrels amb tristeses de duna? ¿Adobes porcellanes amb arbres desviats del camí? A cada bastidor del paravent, el teu nom juga amb els teus llavis recents, i els focs follets dels aiguamolls els il·luminen. Diques, Natàlia, ¿qui és ara el qui, cada nit, cala focs a les platges tancades i en nodreix el flam amb tu?

J. V. Foix

Darrer comunicat